

E D I T U R A S C R I P T U M®

Scribul

Sila

De aceeași autoare
la Editura Scriptum au mai apărut:

Chemarea șofarului
Copilul ispășirii
Firul stacojiu
Grădina Leotei
Răscumpărată prin iubire
Un mister tulburător

Seria: O genealogie a harului

Speranță – Tamar
Credință – Rahav
Dragoste – Rut
Îndurare – Batșeba
Ascultare – Maria

Seria: Fiii încurajării

Preotul – Aaron
Războinicul – Caleb
Prințul – Ionatan
Profetul – Amos
Scribul – Sila

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RIVERS, FRANCINE

Scribul - Sila / Francine Rivers. — Oradea: Scriptum, 2014
ISBN 978-973-1813-87-5

FRANCINE RIVERS

Scribul *Sila*

Bogăția l-a ajutat să obțină autoritate.
Ascultarea l-a inspirat să renunțe la toate posesiunile materiale.
Smerenia l-a determinat să-și dedice viața consemnării
mesajelor rostite de un altul.

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
The Scribe: Silas
© 2007 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Scribul: Sila
de Francine Rivers
Secțiunea *Caută și vei găsi* este scrisă de Peggy Lynch.

© 2014 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea — Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Foto autoare © Elaina Burdo

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

Citatele biblice sunt traducerea D. Cornilescu, adaptate după variantele în limba engleză,
folosite de autoare în original.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-87-5

Tiparul executat în U.E.

*Bărbaților credinței
care slujesc
în umbra altora.*

mulțumiri

Încă de la începutul carierei mele de scriitoare, soțul meu, Rick, m-a binecuvântat cu încurajările sale. Fără el, probabil că nu aș fi avut curajul să trimit la vreo editură primul manuscris care a marcat începutul călătoriei mele în lumea scrisului. Rick îmi ascultă ideile, mă găzduiește în biroul său de la Rivers Aviation, pregătește o cafea delicioasă și îmi editează manuscrisul final. Iar în diminețile reci face și focul, totul pentru a-mi crea cele mai bune condiții de muncă.

Domnul m-a binecuvântat și cu prieteni care mă încurajează. Doresc să îi menționez îndeosebi pe doi dintre aceștia: Peggy Lynch și pastorul Rick Hahn. Am și pierdut șirul ocaziilor în care am sunat-o pe Peggy sau pe pastorul Rick ca să îi întreb unde anume se află un anumit text din Scriptură, ca să mă verific dacă am înțeles bine anumite lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu. Amândoi acești prieteni Îl iubesc pe Isus încă din copilărie, sunt pasionați de Cuvântul lui Dumnezeu și sunt niște învățători ai Scripturii înzestrați de Dumnezeu. Ei au jucat un rol important în întoarcerea mea și a soțului meu la Dumnezeu, și continuă să ne îndrume și să ne încurajeze și astăzi în umblarea noastră cu Domnul. Domnul să vă răsplătească amândurora bunătatea pe care ne-o arătați!

Vreau să îi mulțumesc editorului meu, Kathy Olson, și lui Ron Beers pentru sprijinul și încurajările lor necurmate. Apreciez enorm disponibilitatea lor de a lucra alături de mine, pentru a da forță fiecărei lucrări scrise de mine. La Editura Tyndale sunt nenumărate persoane care m-au încurajat și s-au rugat pentru mine de-a lungul anilor. Încă de la începutul relației noastre, m-am simțit parte a echipei.

De asemenea doresc să le mulțumesc tuturor celor care s-au rugat pentru mine de-a lungul anilor și pe tot parcursul acestui proiect. Când mă năpădesc îndoielile, lucru ce se întâmplă adesea, îmi amintesc că mă purtați în rugăciune. Domnul să vă răsplătească fiecăruia bunătatea pe care mi-o arătați!

Domnul Isus Cristos să fie glorificat prin această lucrare izvorâtă din Cuvântul Său! Mă rog ca fiecare cititor să fie încurajat să Îl iubească pe Domnul cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea sa și să umble zi de zi pe căile Lui. Isus este viața din belșug și viața veșnică. Binecuvântat să fie Numele Domnului!

introducere

DRAGĂ CITITORULE,

Acesta este al cincilea din seria de cinci romane dedicate unor eroi ai credinței din Biblie, care au slujit în umbra altora. Au fost bărbați din Orient, care au trăit în vremuri străvechi, și cu toate acestea povestea vieții lor are impact și astăzi în viața noastră, în situațiile dificile cu care ne confruntăm în prezent. Au fost bărbați încercați. Au avut curaj. Și-au asumat riscuri. Au făcut lucruri neașteptate. Au trăit o viață provocatoare și uneori au făcut greșeli – greșeli mari. Acești bărbați nu au fost desăvârșiți, și cu toate acestea, în infinita Sa îndurare, Dumnezeu i-a folosit în planul Său desăvârșit pentru a Se revela lumii.

Trăim vremuri tulburătoare, când milioane de oameni caută răspunsuri. Acești bărbați trasează o direcție. Lecțiile pe care putem să le învățăm de la ei sunt la fel de adecvate azi ca și în vremea când au trăit ei, acum mii de ani.

Aceste personaje istorice au trăit în vechime. Firul epic al relatării mele se inspiră din viața lor reală, așa cum este prezentă în Biblie. Pentru o lectură completă asupra vieții lui Sila, vă recomand textele biblice din Faptele Apostolilor 15:22–19:10;

2 Corinteni 1:19; 1 Tesaloniceni 1:1; 2 Tesaloniceni 1:1; și 1 Petru 5:12.

Acest roman este o ficțiune istorică. Intriga povestirii este inspirată din relatarea Scripturii. Pornind de aici am construit acțiunea, dialogul, motivația internă și, în anumite situații, personaje adiționale pe care le-am considerat concordante cu relatarea biblică. Am încercat să păstrez în mare parte mesajul scriptural, adăugând doar ceea ce am considerat necesar pentru a ne ajuta să înțelegem mesajul.

La finalul fiecărui roman am inclus o scurtă secțiune de studiu. Autoritatea supremă cu privire la personajele Bibliei este Biblia însăși. Te încurajez să o citești pentru a dobândi o mai bună înțelegere. Și mă rog ca pe măsură ce citești Biblia, să devii conștient de continuitatea, consistența și confirmarea planului lui Dumnezeu peste veacuri – un plan care te include și pe tine.

FRANCINE RIVERS

prolog

Sila se duse la casa unde erau ascunși Petru și soția lui, profund mâhnit de vestea pe care o avea.

Bătând ușor la ușă de trei ori, Sila intră în odaia în care cei doi se întâlniseră deseori cu frați și surori în Cristos sau unde se rugau ore în șir când erau singuri. Îi găsi pe Petru și pe soția sa rugându-se acum. Soția lui Petru își înălță capul, iar zâmbetul de pe chipul ei dispăru.

Sila o ajută să se ridice.

— Trebuie să plecăm, spuse el cu glas scăzut și se întoarse să îl ajute pe Petru. Pavel a fost prins. Soldații cercetează acum cetatea în căutarea ta. Trebuie să plecați în noaptea aceasta.

În timp ce ieșeau din casă, Sila continuă să explice:

— Apele este cu mine. Vă va arăta el pe unde s-o luați.

— Dar tu? întrebă Petru extrem de îngrijorat. Trebuie să vii cu noi, Sila. I-ai fost secretar și lui Pavel, și mie. Te vor căuta și pe tine.

— Voi veni și eu în scurtă vreme. Lucram la un sul când Apele mi-a adus vestea. Trebuie să mă întorc și să mă asigur că s-a uscat cerneala înainte de a împacheta sulul și a-l pune împreună cu celelalte.

Petru încuviință solemn din cap, iar Sila se furișă în casa unde stătea. Toate sulurile de papirus, cu excepția celui aflat în lucru, erau

deja rulate și așezate cu grijă în tocuri de piele. Sila știuse că avea să vină ziua în care va trebui să ia în grabă ranița cu sulurile și să fugă. Ridicând greutatea care țineau deschis sulul cel mai nou, rulă papirusul și îl vârî cu grijă în tocul său. În timp ce își puse ranița pe umăr, simți întreaga povară a responsabilității de a proteja epistolele.

Ieșind din nou în stradă, îi văzu pe Petru, pe soția lui și pe Apele așteptând. Sila alergă la ei.

— De ce sunteți încă aici?

Apele părea agitat.

— Nu au vrut să plece mai departe fără tine!

Cu inima plină de recunoștință pentru loialitatea prietenilor săi și totodată îngrijorat cu privire la siguranța lor, Sila îi zori.

— Trebuie să ne grăbim!

Apele era în mod vădit ușurat că porniseră din nou la drum. El le dădu în continuare indicații, șoptind imperios:

— Ne așteaptă o trăsură la ieșirea din cetate. Ne-am gândit că e mai bine să așteptăm până seara, când nu mai este oprită trecerea căruțelor. Va fi mai ușor să ne furișăm afară din cetate acum.

Petru era bine-cunoscut în Roma, și avea să fie recunoscut cu ușurință. Aveau o șansă mai mare să fugă din cetate în învălmășeala creată de afluența de mărfuri care erau aduse în cetate și sub acoperământul întinericului dincolo de zidurile cetății.

Petru se deplasa greu, ținându-și ocrotitor brațul în jurul soției sale.

— Când au venit paznicii după Pavel?

— L-au dus în temniță azi-dimineață.

Apele își ridică mâna când ajunseră la capătul străzii. Se uită bine după colț, după care le făcu semn celorlalți să vină. Tânărul se străduia să pară calm, dar Sila îi simțea teama. Chiar bătăile propriei inimi prevesteau ceva rău. Dacă era prins, Petru avea să fie întemnițat și executat, cel mai probabil într-un spectacol oripilant conceput de Nero pentru a distra mulțimile romane.

— Sila! zise soția lui Petru în șoaptă pe un ton urgent.

Sila se uită în urmă și văzu că Petru abia își mai trăgea sufletul. Îl ajunsese din urmă pe Apele și îl apucă de umăr.

— Mai încet, prietene; altminteri îl pierdem pe cel pe care încercăm să-l salvăm.

Petru o trase pe soția sa mai aproape și îi spuse ceva în șoaptă. Ea se ținu strâns de el și plânse pe umărul lui. Petru îi zâmbi lui Sila.

— Acum ar fi un moment potrivit ca Dumnezeu să îmi dea aripi de vultur.

Apele îi conduse mai încet pe ulițele întunecate și pe străzile înguste. Șobolanii mâncau din gunoaie în timp ce ei treceau. Sunetele roților de căruțe se auzeau din ce în ce mai tare. În vreme ce cetatea era adormită, un val de oameni se revărsa pe porțile ei, aducând mărfuri pentru nesățioasele piețe romane. Unii mânau căruțe supraîncărcate, alții împingeau căruțuri, iar alții cărau bagaje grele ce le încovoiau spatele.

Atât de aproape de libertate, își spuse Sila, văzând în fața lor porțile deschise. Oare puteau ieși fără să fie recunoscuți?

Apele îi trase lângă el.

— Așteptați aici în timp ce eu mă asigur că putem să trecem fără probleme. Apele se făcu nevăzut printre căruțe și căruțuri.

Inima lui Sila bătea tot mai tare. Sudoarea i se prelingea pe spate. Fiecare minut petrecut pe drumul public amplifică primejdia în care se afla Petru. Sila îl zări pe Apele, cu chipul palid și încordat de teamă, zbatându-se să își facă loc prin mulțime.

Tânărul arătă cu mâna.

— Pe partea aceea. Duceți-vă acum! Repede!

Sila mergea în față. Inima îi stătu în loc când una din gărzile romane se întoarse și se uită la el. Un frate creștin. Slavă Domnului! Romanul încuviință o dată din cap și se întoarse în altă parte.

— Acum! Sila făcu o cărare prin mulțime pentru ca Petru și soția lui să poată trece. Oamenii se ciocneau de ei. Cineva blestemă. O roată de căruță aproape că îi zdrobi piciorul lui Sila.

Odată ieșiți din cetate și departe de zidurile ei, Sila îl lăsă pe Petru să stabilească ritmul de mers.

După o oră de mers, alți doi prieteni alergară să îi întâmpine.

— Vă așteptăm de câteva ceasuri! Am crezut că ați fost prinși!

Sila îl luă deoparte pe unul din ei.

— Petru și soția lui sunt frânți. Trimite o trăsură în calea noastră. Unul rămase să îi escorteze, iar celălalt alergă înainte.

Când sosi trăsură, Sila îi ajută pe Petru și pe soția lui să urce, după care urcă și el alături de ei. Cu durere în umeri, își dădu jos ranița cea grea și se lăsă pe spate, adunându-și forțele în timp ce porniră la drum. Sunetul făcut de galopul cailor îi domolea nervii încordați. Petru și soția sa erau în siguranță – deocamdată. Romanii aveau să îi caute mai întâi în cetate, lăsându-le timp să ajungă în Ostia, unde toți trei aveau să se îmbarce în prima corabie care pleca din port. Numai Dumnezeu știa încotro aveau să meargă.

Petru părea tulburat. Soția sa îl luă de mână.

— Ce este, Petru?

— Nu mă simt bine.

Sila se aplecă spre el, îngrijorat.

— Ești bolnav? Oare fuga din timpul nopții fusese prea mult pentru venerabilul apostol?

— Nu, dar trebuie să mă opresc.

Soția sa își exprimă obiecția înainte ca Sila să poată asculta cererea lui Petru.

— Dar soțul meu...

Petru se uită la Sila.

— Cum spui tu. Sila se aplecă să îi facă semn căruțașului.

Soția lui Petru îl apucă pe Sila cu mâinile.

— Nu, Sila! Te rog! Dacă îl vor prinde pe Petru, știi ce vor face.

Petru o trase înapoi pe soția sa și o cuprinse cu brațul peste mijloc.

— Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, draga mea, și tocmai frica ne-a făcut să fugim în întuneric.

Sila lovi în partea laterală a trăsurii. Aplecându-se afară, îi strigă vizitiului să oprească. Trăsura se zgâlțâi când fu trasă la marginea drumului. În timp ce soția sa plângea, Petru coborî din trăsură. Sila îl urmă. Căii forăiau și se foiau agitați. Sila ridică din umeri când căruțașul îl privi întrebător și se uită cum Petru o luă peste câmp.

Soția lui Petru coborî din trăsură.

— Du-te cu el, Sila. Stai de vorbă cu el! Te rog. Biserica are nevoie de el.

Sila se duse la marginea câmpului și își urmări prietenul cu privirea. De ce zăbovea Petru acolo?

Bătrânul apostol stătea în mijlocul unui câmp luminat de lună și se ruga. Sau cel puțin așa crezuse Sila până când Petru se opri și își înclină ușor capul. De-a lungul anilor, Sila îl văzuse pe Petru făcând asta când cineva vorbea cu el. Sila se duse mai aproape, și pentru o fracțiune de secundă ceva licări ușor în lumina lunii. Simți furnicături în tot trupul, conștientizând ce se petrecea. Petru nu era singur. Domnul era cu el.

Petru își lăsă capul în jos și vorbi. Sila îi auzi cuvintele la fel de clar ca și cum s-ar fi aflat lângă bătrânul pescar.

— Da, Doamne.

Când Petru se întoarse, Sila se duse la el, tremurând.

— Ce trebuie să facem?

— Trebuie să mă întorc la Roma.

Sila văzu toate planurile făcute pentru a-l proteja pe Petru năruindu-se.

— Dacă faci asta, vei muri acolo. *Doamne, cu siguranță nu omul acesta.*

— Da. Voi muri în Roma. La fel și Pavel.

Ochii lui Sila se umplură de lacrimi. *Amândoi, Doamne?*

— Avem nevoie de glasul tău, Petru.

— De glasul meu? Petru clătină din cap.

Sila știa că nu trebuie să încerce să îl abată pe Petru de la împlinirea voii Domnului, oricare ar fi fost ea.

— Cum vrea Dumnezeu, Petru. Ne vom întoarce la Roma împreună.

— Nu. *Eu* mă voi întoarce. Tu vei rămâne în urmă.

Sila simți cum îi piere sângele din obraji.

— Nu voi fugi să îmi scap viața când cei mai apropiați prieteni ai mei înfruntă moartea! Vocea îi tremura.

Petru îi puse o mână pe braț.

— Este viața într-adevăr a ta? Noi suntem ai Domnului. Dumnezeu m-a chemat *pe mine* să mă întorc la Roma. Îți va spune și *ție* ce să faci la vremea potrivită.

— Nu te pot lăsa să te întorci singur!

— Nu sunt singur. Domnul este cu mine. Orice s-ar întâmpla, prietene, noi suntem una în Cristos Isus. Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu și sunt chemați după planul Său.

— Și dacă vei fi răstignit?

Petru clătină din cap.

— Nu sunt vrednic să mor la fel cum a murit Domnul.

— Oamenii vor face tot ce le va sta în putință ca să te nimicească, Petru. Știi că așa vor face!

— Știu, Sila. Isus mi-a spus cu mulți ani în urmă cum voi muri. Trebuie să te rogi pentru mine, prietene. Roagă-te să rămân statornic până la capăt. Când Sila deschise gura ca să mai spună ceva, Petru ridică mâna. Nu mai spune nimic, Sila. Nu se cade să punem la îndoială planul Domnului, prietene, ci trebuie să îl urmăm. *Trebuie* să mă duc acolo unde mă călăuzește Dumnezeu.

— Nu te voi părăsi, Petru. Sila se lupta să își mențină glasul ferm. Făgăduiesc înaintea lui Dumnezeu.

— Și eu am făgăduit odată același lucru. Ochii lui Petru străluceau de lacrimi. Dar nu mi-am ținut făgăduința.

Petru îi porunci căruțașului să întoarcă trăsura. Soția sa insistă să se întoarcă împreună cu el.

— Oriunde vei merge tu, voi merge și eu.

Petru o ajută să urce în trăsură și urcă și el, așezându-se lângă ea.

Hotărât să nu rămână în urmă, Sila urcă și el. Petru îi trânti în brațe ranița cu suluri. Greutatea neechilibrată îl făcu pe Sila să pășească jos din căruță. Tocurile cu suluri se împrăștiară. În timp ce Sila se grăbi să le adune de pe jos, Petru închise și zăvorî ușa de la trăsură. Sila lovi în partea laterală a trăsurii. Căruțașul smuci hăturile cailor.

— Așteptați!

Petru îl privi din trăsură.

— Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să-Și înalțe fața peste tine și să-ți dea pacea!

Sila își recuperează frenetic sulurile, îndesându-le în raniță.

— Așteptați!

Luându-și ranița pe umăr, Sila alergă să ajungă trăsura. În timp ce

Scribul – Sila

se întinse să se agațe de partea din spate a trăsurii, căruțașul scoase un strigăt strident și dădu bici cailor, care o luară la galop, iar Sila rămase în urmă, înecându-se în praf.

Sila stătea așezat la masa lui de scris. În mintea sa fremăta întrebarea: *de ce?* în timp ce visurile sale se năruiau în mâhnire și frustrare. Încleștându-și mâinile, încercă să-și oprească tremuratul. Nu îndrăznea să amestece cerneala ori să încerce să scrie acum, căci nu ar fi făcut altceva decât să distrugă o porțiune dintr-un nou papirus. Trase adânc aer în piept, însă nu își putu potoli furia lăuntrică.

— Doamne, de ce se ajunge întotdeauna la asta? Sprijinindu-și coatele de masă, își îngropă fața în mâini. Nu putea să își scoată din minte imaginile terifiante.

Sotia lui Petru țipând.

Petru strigându-i acesteia din locul de unde era legat:

— *Adu-ți aminte de Domnul! Adu-ți aminte de Domnul!*

Gloata romană bătându-și joc de marele pescar din Galileea.

Sila suspină. *O, Doamne. Orb de-aș fi fost, aș fi auzit mânia Satanei împotriva omenirii pe arena aceea, plăcerea desfrânată de a vedea vărsare de sânge. Satana îi ucide pe oameni, iar ei îl ajută să facă asta!*

Sila se simțea străpuns încă o dată de imaginea răstignirii lui Cristos. La vremea aceea, Sila se întrebese dacă Isus era Mesia, dar în același timp era îngrozit de cruzimea evreilor care celebrau moartea

unui frate de-al lor evreu, de faptul că erau în stare să urască pe cineva din poporul lor atât de mult încât și să își bată joc de el în timp ce era atârnat pe cruce, bătut până la desfigurare. Stătuseră acolo ridiculizându-L, strigând cu dispreț:

— Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!

Acum Sila încerca să privească dincolo de lumea aceasta, în lumea cealaltă, la fel cum făcuse Ștefan când membri ai soborului îl omorâseră cu pietre în afara porților Ierusalimului. Însă Sila nu văzu nimic altceva decât întunecimea oamenilor, triumful răului. *Sunt obosit, Doamne. Sunt sătul de viața aceasta. Toți apostolii Tăi, în afară de Ioan, sunt martirizați. A mai rămas în viață cineva care Ți-a văzut fața?*

Doamne, Te rog, ia-mă acasă. Te rog din toată inima. Nu mă lăsa aici, printre oamenii aceștia nelegiuți. Vreau să vin acasă la Tine.

Ochii i se înfierbântară în timp ce își acoperi urechile cu mâinile sale tremurânde.

— Iartă-mă, Doamne. Iartă-mă. Mi-e teamă. Recunosc. Sunt îngrozit. Nu de moarte, ci de *momentul morții*. Chiar și acum, Sila avea senzația că aude ecourile de pe dealul Vatican, unde se afla cercul lui Nero.

Când soția sa zăcea moartă, Petru își plecase capul în pământ și plânsese.

Mulțimea ovaționase când fusese adusă o cruce.

— Da! Răstigniți-l! *Răstigniți-l!*

Vocea lui Petru răsuna peste zarva mulțimii.

— *Nu sunt vrednic să mor la fel cum a murit Domnul meu! Nu sunt vrednic!*

— Mișelul! țipau romanii. Cere îndurare!

Romanii – atât de grabnici în a venera curajul – nu puteau să vadă curajul în omul aflat înaintea lor. Țipau blesteme și strigau după și mai multă cruzime.

— Trageți-l în țepă!

— Ardeți-l de viu!

— Dați-l leilor să-l sfășie!

Marele pescar părăsise țărmurile Galileei ca să arunce mreaja dragostei lui Dumnezeu pentru a salva mulțimile de oameni ce se

înecau în păcat. Însă oamenii înotau în curentul Satanei. Petru nu ceruse o moarte *mai ușoară*, ci doar o moarte *diferită* de cea pe care o suferise scumpul său Domn.

Petru nu uitase niciodată falimentul său, despre care îi povestise lui Sila de multe ori.

— Domnul a spus că mă voi lepăda de El de trei ori înainte să cânte cocoșul, și așa s-a întâmplat.

Când romanii l-au ținut pe Petru pe cruce, Sila își lăsase capul în pământ. Nu putuse să privească.

L-am trădat și eu oare așa cum Te-a trădat el pe Tine, Doamne? L-am lăsat singur în vremea lui de nevoie? Când Sila privi din nou, văzu sutașul aplecându-se peste Petru, ascultând. Romanul se ridică, după care stătu o clipă în loc înainte de a mai chema alți doi ostași. Aceștia ridicară crucea de la pământ și adăugară frângerii. Trupul lui Petru se zvârcolea în agonie, însă el nu scotea niciun sunet.

Ceata de soldați se chinui să întoarcă crucea cu susul în jos.

Zarva mulțimii se potoli, și în clipa aceea Petru strigă, vocea sa puternică răsunând în tribunele de spectatori.

— Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.

Cuvintele Învățătorului.

Ochii lui Sila se umpluseră de lacrimi.

Se abținu din toate puterile să nu se avânte sub arcada culoarului de sus și a-și ține privirea ațintită asupra lui Petru în suferința sa.

— Să te rogi când voi înfrunta moartea, Sila, îi ceruse Petru cu câteva săptămâni înainte de a fi prins. Roagă-te să rămân credincios până la capăt.

Și așa se rugase Sila, cu ardoare, cu îndârjire, îndurerat și plin de teamă. *Doamne, dacă voi ajunge și eu aici, ajută-mă să rabd până la capăt, la fel ca Petru. Nu mă lăsa să mă lepăd de ceea ce cunosc! Tu ești Calea, Adevărul și Viața. Doamne, dă-i preaiubitului Tău rob Petru putere să rămână statornic în credința lui în Tine. Doamne, fă-l să Te vadă așa cum Te-a văzut Ștefan! Umple-l de bucuria sosirii acasă. Vorbește-i acum, Doamne. Te rog, spune-i cuvintele acelea pe care toți tânjim să le auzim: „Bine, rob bun și credincios.”*

El așa a fost, Doamne. Robul Tău Petru a fost credincios.

Doamne, Te rog din toată inima, fă ca aceasta să fie ultima execuție pe care o văd!

Noaptea trecută Sila se trezise, fiind sigur că auzise vocea lui Pavel dictându-i o altă epistolă. Ușurat și plin de bucurie, sărise în picioare.

— Pavel! Visul părea atât de real încât îi trebui o clipă să conștientizeze realitatea. Când o conștientiză, o simți ca pe o lovitură puternică. *Pavel e mort.*

Sila își întinse mâinile pe masa de scris.

— Tu ești Învierea și Viața. Avea nevoie să își aducă aminte de acest lucru. Învierea. Care erau cuvintele pe care le spusese Ioan ultima oară când se întâlniseră în Efes? „Cine crede în Isus va avea...” *Nu. Nu așa.* „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are viața veșnică.” Cuvintele lui Pavel îi răsunau în minte: „Pe când eram noi încă fără putere, Cristos a murit pentru cei nelegiuîți.” Convingerea lui Ioan îi striga cu voce tare: „Să vă iubiți unii pe alții...”

Un strigăt venit de afară îl făcu pe Sila să încremenească. Oare veneau să îl prindă și pe el acum? Avea să fie din nou dus în temniță, biciuit și torturat? *Dacă voi încerca să scap de suferință spunându-le că sunt cetățean roman, voi fi oare un mișel? Este adevărat că sunt roman, dar disprețuiesc tot ce are legătură cu acest imperiu. Urăsc până și faptul că fac parte din el câtuși de puțin. Doamne, am fost puternic cândva. Am fost. Acum nu mai sunt...*

Vocea lui Pavel răsună din nou: „Când sunt slab, atunci sunt tare...”

Sila se prinse cu mâinile de cap.

— Tu, prietene, nu eu...

Nu putea să gândească limpede aici, între zidurile Romei, învăluit în zarva vocilor, tropotele de picioare și strigătele vânzătorilor. Gloata, gloata cea veșnic nesățioasă în urma lui. *Trebuie să plec de aici! Trebuie să plec din locul acesta!*

Se grăbi să își adune materialele de scris și câteva lucruri personale. Sulurile! Trebuia să protejeze sulurile!

În timp ce inima îi bătea cu putere, Sila părăsi încăperea cea mică și sufocantă.

Proprietarul îl zări în momentul în care ieși pe ușă, ca și cum l-ar fi așteptat.